

Hồi 11

Phong Vân Ngũ Kiếm

Ngọc Kỳ vừa nghe tiếng thét ấy trong lòng mừng rỡ vô cùng, nhưng đồng thời tim cũng đau nhói, tiếng thét ấy rõ ràng là tiếng của Phi Hồng.

Tai chàng linh nhạy vô cùng, vừa nghe tiếng thét ấy, chàng xác định được ngay phương hướng từ trong động đá phát ra. Không kịp nghĩ ngợi, Ngọc Kỳ phóng mình như tên bắn vào hang động.

Rẽ vào hai huyết mạch, chàng tới ngay một hang động, mắt nhận ra ngay ánh sáng dạ quang Ngọc Lục châu của mình. Viên ngọc mà chàng đã giao tận tay cho Thanh Hoa, nhờ nàng trao tín vật ấy cho Tổ mẫu của chàng. Thân pháp của chàng nhanh như điện xẹt, chẳng bao lâu đã lần tới hang động xảy ra biến cố.

Quả thật dưới ánh sáng của Ngọc Lục châu, một cảnh tượng khiến cho chàng nổi giận lôi đình. Thanh Hoa và Phi Hồng đang thực sự đau đớn nằm trên mặt đất, còn tên dân đồ đang muốn làm nhục hai nàng cũng chính là tri kỷ của chàng, Thần Kiếm Thư Sinh.

Ngọc Kỳ lúc ấy căm giận cực độ, chực muốn xông tới phanh thây tên súc sinh ấy. Nhưng chàng không thể ra tay được. Con người ấy đã từng hoạn nạn chi giao với chàng, tình nghĩa vẫn còn đó. Tuy hắn đã hành động vô cùng ti tiện, vô liêm sỉ, nhưng chàng cố dằn lòng không hạ sát tên súc sinh ấy.

- Súc sinh! Người ti tiện vô liêm sỉ đến mức này ư? Thật đáng chết! Mau úp người vào tường!

Ngọc Kỳ nạt lớn, đoạn chàng dùng kiếm kề ngay cổ và cánh tay của y, đồng thời điểm ngay huyết Chương Môn và hậu tâm của y, đoạn đẩy y vào tường, không cho quay đầu lại.

Chàng cắm kiếm vào tường đá, ngồi xuống giải khai huyết đạo cho Thanh Hoa và Phi Hồng.

Nhân lúc Ngọc Kỳ quay người lại giải huyết cho hai cô nương. Thần Kiếm Thư Sinh cố vận chân khí. Thực ra nội lực và võ công y thâm hậu hơn nhiều so với Ngọc Kỳ tưởng tượng. Y biết rằng cho dù Ngọc Kỳ có chịu tha y, nhưng nhược bằng Thanh Hoa và Phi Hồng được giải huyết, chắc chắn hai nàng sẽ không tha mạng cho y. Nên Thần Kiếm Thư Sinh cố hết sức vận công giải khai các huyết đạo, hai thanh kiếm kề cổ và tay

y mà Ngọc Kỳ cắm vào tường đá không ngờ đã kéo rách một phần thịt bả vai khi y cố sức lách người thoát khỏi kiếm.

Y rú lên một tiếng, máu tươi phún ra tứ phía, liều mạng phóng ra khỏi động.

Ngọc Kỳ cũng định đuổi theo nhưng dần lại, chàng không thể bỏ mặc hai vị cô nương đang nằm ở đây.

Ngọc Kỳ nhẹ nhàng dùng tay xoa giải các huyết đạo trên người Thanh Hoa, cảm giận nói:

- Tên súc sinh này thật tàn ác, sử dụng thủ pháp tam âm, nếu chậm nửa giờ sau, nếu nạn nhân không chết cũng sẽ trở thành tàn phế, lại còn thứ độc dược kỳ dâm...

Ngọc Kỳ lấy ra viên hườn màu đỏ trong miệng nàng, đoạn quay sang giải khai huyết đạo cho Phi Hồng:

- Hoa muội! Huynh đợi bên ngoài động nhé! Xin đừng quá bi thương.

Thanh Hoa, Phi Hồng lúc này đã hồi tỉnh, hai nàng cảm giận tên súc sinh Thần Kiếm đến tận xương tủy. Đoạn hai người thu nhặt y phục lúc nãy cố vận lại.

Ngọc Kỳ đứng bên ngoài chờ đợi một hồi lâu vẫn không thấy họ ra, chàng sốt ruột bước vào thì thấy hai nàng vẫn còn cay đắng khóc.

Vừa nhìn thấy Ngọc Kỳ, Thanh Hoa nhào vô lòng chàng nức nở khóc. Ngọc Kỳ cố an ủi nàng:

- Hoa muội, nếu như lòng muội quá đau khổ hãy cứ khóc đi cho vơi bớt. Chính là lỗi của huynh một phần, đã đến trễ khiến cho hai muội phải chịu oan khổ như vậy...

Thanh Hoa cố nén khóc nói:

- Kỳ ca... huynh bình an thoát hiểm... Muội có nằm mơ không?

- Không, huynh đã may mắn thoát hiểm rồi. Còn Khương thúc thúc và những người khác đâu? Chúng ta mau đi tìm họ thôi. Huynh cũng nói cho muội được biết, công lực của huynh không giống như trước đây; đợi đến khi gặp tên Thần Kiếm sẽ bắt y phải đền tội.

Thanh Hoa vớ lấy y phục của Thần Kiếm quăng xuống đất, lấy chân đạp mạnh lên, đoạn lấy kiếm chém tan nát cho hả giận.

Thần Kiếm Thư Sinh chưa hưởng được hai nàng mỹ nhân, ngược lại còn bị cắn và một kiếm sát thương. Tuy thương thế không tổn thương đến gân cốt, nhưng tính mạng cũng lâm vào hiểm nghèo. Y cảm thấy sau lưng đau buốt, thân trần ướt đỏ máu tươi, lão đảo té nhào hôn mê ngay ngoài cửa động khoảng mấy trượng xa.

Vừa lúc ấy bọn Tam Linh cũng vừa chạy đến. Thiên Linh bà chạy đến kinh ngạc hỏi:

- Ủa! Tiểu tử! Ai vừa đả thương người vậy?

Địa Linh cũng chạy đến xem xét thương thế của Thần Kiềm nói:

- Thương thế này là do kiếm đả thương! Hừ! Kẻ nào lại dám đả thương đệ tử của chúng ta vậy?

- Mau cứu tỉnh y đã.

Địa Linh lão quái ôm lấy người Thần Kiềm đặt nằm trên một tảng đá, lấy ra trong túi một hườn thuốc, vận công giải huyết cho y. Thần Kiềm từ từ hồi tỉnh.

Trong lúc ấy Ngọc Kỳ và hai vị cô nương cũng vừa tới.

Thanh Hoa mắt nhìn thấy Tam Linh lão quái, nổi giận tung liền một chưởng Vô Cực Thái Hư thần công mạnh mẽ như vũ bão. Bách Linh Cái cũng dùng kỳ học Âm Nhu của y đón đỡ. Hai luồng chưởng phong đụng nhau, phản lực dội ra như khai sơn phá thạch.

Ngọc Kỳ vừa thấy thế chưởng của lão quái đánh ra cũng vội tung ra một chưởng.

“Bùng!”

Lão quái văng ra, thân người lão đảo, rồi vững trụ lại.

Thanh Hoa cũng dội lại, may mắn vào đúng vòng tay của Ngọc Kỳ.

Thiên Linh bà lúc ấy vội chạy lại định ra tay ứng cứu, nhìn thấy cảnh tượng ấy cảm thấy rất kinh hãi. Thiên Linh bà quắc mắt chiếu nhãn quang vào Ngọc Kỳ hỏi:

- Công lực của người làm sao luyện được như vậy?

- Luyện như thế nào không cần các hạ bận tâm. Nhìn cách ăn vận và khẩu khí của các vị chắc là Tam Linh ba vị tiền bối?

Chàng quay sang Bách Linh Cái hỏi tiếp:

- Các hạ chính là Bách Linh Cái Hồ Diên Hạo phải không?

Bách Linh Cái chưa trả lời thì Thiên Linh bà nạt lớn:

- Tiểu tử, có ai mà không biết tôn xưng Tam Linh hả?

- Xin hỏi Kim Xà Kiếm Lý Phương là người như thế nào đối với chư vị?

- Cái gì Kim Xà Kiếm, năm năm trước Tam Linh chúng ta chỉ nhận một tên đệ tử họ Dương tên Cao mà thôi. Vừa rồi bị đả thương máu ứa khắp người. Chắc là chính các người đã ra tay đả thương y đúng không?

Thanh Hoa lúc ấy nghe Tam Linh lão quái là sư phụ của tên súc sinh Thần Kiếm Thư Sinh Dương Cao vừa ngưỡng, vừa căm giận, vung kiếm xông vào Địa Linh lão quái.

Địa Linh lão quái vừa thấy ánh kiếm xé gió bay tới, biết ngay đó không phải tầm thường, lão quái không dám khinh địch, hét lớn, vũ lộng cây roi bách Hoa Xà Vỹ nhắm vùng kiếm quang công tới. Cây Bách Hoa xà vỹ uyển chuyển biến ảo như một cây giao long quấn chặt lấy kiếm ảnh, đoạn điểm vào huyệt đạo sau lưng của nàng.

Thanh Hoa cảm thấy hộ khẩu tê buốt, quả thật công lực của lão quái thâm hậu vô cùng. Vô cực thái hư thần công của nàng cơ hồ không chống nổi một chỉ của lão.

Nàng vận khí định thi triển tiếp Thần Long kiếm pháp. Song, Ngọc Kỳ bỗng lao mình vào giữa cục trường thét lớn:

- Khoan đã!
- Người mau tránh ra. Địa Linh lão quái nạt lớn.
- Các người cây già hiệp nhỏ, không sợ tổn hại đến uy danh của Tam Linh các người sao?
- Tiểu tử, người là đệ tử của ai?
- Các hạ nên hỏi tên của tại hạ trước mới phải!
- Hừ! Người hậu sinh văn bối có tư cách gì xưng tên, ta chỉ hỏi lệnh sư của người là ai?
- Tại hạ nghĩ các hạ cũng không đủ tư cách hỏi tên sư phụ của tại hạ.
- Người to gan lắm, để lão phu đưa người xuống gặp Diêm Vương.
- Ta nghĩ người xuống gặp Diêm Vương là người đúng hơn.

Địa Linh ngay tức thì tung ra một chưởng nhắm ngay vai Ngọc Kỳ đánh tới, đồng thời tay trái cũng tung ra một chiêu.

Ngọc Kỳ liền vận khí tung liên năm chưởng liên hoàn. Đây gọi là chiêu Kinh Đào Phát Ngạn, nếu như năm chưởng này tung ra chiếm được thượng phong thì tiếp liền mười hai chưởng nữa, chưởng lực cực kỳ xung mãnh dồn dập, đối phương không cách nào chống đỡ.

Địa Linh lão quái lúc này chống đỡ vô cùng khó khăn, mồ hôi lão ta đổ ra như tắm, khí bốc từ thân người, lão di chuyển liên tục. Mồ hôi nhỏ từng giọt, lão quái cảm thấy hai chân run lên. Thiên Linh bà thấy lão quái có vẻ thất thế, thất kinh quét ngang quái tượng câu liêm xông vào.

- Được lắm! Tốt nhất Tam Linh ba người các người cùng lên một lúc, xem có phải thật là Tam Linh uy chấn võ lâm không?

Nói đoạn Ngọc Kỳ vận thêm sáu thành công lực tung ra.

Thiên Linh bà lửa giận phùng phùng, một tay quét quái tượng, một tay nhắm vai Ngọc Kỳ tung ra một chưởng như khai sơn phá thạch.

Ngọc Kỳ quay người thối lui ra sau một bước, tránh chưởng lực của Thiên Linh bà đánh tới.

Nhân lúc đó, Thiên Linh bà nhanh như chớp, nghiêng người như én, vươn tay chụp vào vai Địa Linh lão quái lúc này gần như thất thủ hoàn toàn không để lão ta té ngã. Địa Linh lão quái lão đảo, miệng búng ra mấy ngụm máu tươi, tung tóe tứ phía. Lão quái vội vã lấy trong người ra một viên hườn đơn bỏ vào miệng nuốt, sắc mặt tái nhợt, lão quái vội nhảy sang một bên vận công điều khí.

Trong lúc đó Thanh Hoa đang đương đầu với Bách Linh lão quái, nàng thi triển tuyệt học Thái Hư thần công, liên tiếp bắn ra Phi Ngư Thích, bốn mặt giáp công lão ăn mày.

Bách Linh Cái múa tít Đả cầu bồng, vô hiệu hóa phi châm và chiêu kiếm của Thanh Hoa, đồng thời tay vung trảo nhắm vào vai tả của nàng chụp tới. Ngọc Kỳ sau khi né người tránh chưởng của Thiên Linh bà đánh tới. Đồng thời nhìn thấy Thanh Hoa đang có vẻ nguy khốn, nên chàng quay người vọt mình phóng tới bên Bách Linh Cái, tiếp ứng cho Thanh Hoa, chàng hét lớn:

- Lui! Tại hạ để ba người các người lên cùng một lúc đó!

- Kỳ ca! Công lực của y thâm hậu vô cùng, huynh một mình địch lại ba, há không phải...

Tiếp qua mấy chưởng của Tam Linh, Ngọc Kỳ còn chưa hiểu rõ được võ công của chúng. Thậm chí đối với công lực của mình, chàng cũng chưa tường tận, mỗi lần thi triển chiêu thức, công lực biến hóa mạnh mẽ vô cùng nên chàng có phần tự tin sẽ không chế được chúng. Tam Linh lão quái tụ lại thương lượng với nhau, đoạn Thiên Linh bà quắc mắt nhìn Ngọc Kỳ hỏi:

- Người thật muốn lãnh giáo tuyệt học của ba chúng ta phải không?

- Tại hạ tuyệt không nuốt lời!
- Tiểu tử, người thực quá cao ngạo, so với Tiểu Diêm La còn có phần hơn cả y.
- Các hạ nói quá, tại hạ quả thực không dám nhận hai chữ “cao ngạo”.
- Người tuổi trẻ mà đã đạt được thành tựu như vậy, thực ra người và Tiểu Diêm La có quan hệ gì?

- Hôm nay đã xuất hiện đến hai Tiểu Diêm La, tại hạ vẫn còn chưa biết ai thật ai giả?

- Chính người là hung thủ đả thương Dương Cao phải không?

Ngọc Kỳ nghe hai chữ “Dương Cao”, lập tức nổi giận phùng phùng, sát khí lộ trên nhãn quang, lạnh giọng nói:

- Tên súc sinh mặt người dạ thú đó thật ti tiện vô liêm, tại hạ chưa lấy mạng của hắn là dễ dãi lắm rồi!

Thiên Linh bà nạt lớn:

- Hừ! Đệ tử ta danh môn chính phái, tuyệt không làm những việc phi nghĩa, người dám ngậm máu phun người nói xấu y à?

- Mỗi lời nói của tại hạ tuyệt không lộng ngôn. Ngày sau, nếu lọt vào tay tại hạ, tính mạng của hắn khó mà bảo toàn. Bà bà, các hạ quá cố chấp, tại hạ không còn gì để tranh luận nữa. Đáng tiếc! Đáng tiếc!

- Đáng tiếc điều gì? Súc sinh nói ngay!

- Đáng tiếc là ba vị Tam Linh các hạ uy danh giang hồ, lại phải thân bại danh liệt dưới một tay đệ tử mặt người dạ thú, vô liêm sỉ.

Thiên Linh bà nộ khí nổi lên, định động thủ tấn công.

Ngọc Kỳ đột nhiên vung kiếm nói:

- Khoan đã! Tam Linh các hạ không hối hận chứ?

- Lộng ngôn! Không giết được người ta mới hối hận đó!

Nói xong Thiên Linh bà tung liền chiêu Thiếp Địa Bàn Long, cây quái trượng câu liên xoay tít, chiêu thức trong tay của Thiên Linh bà biến hóa dị kì, thế trượng siêu phàm. Ngọc Kỳ lách mình sang trái, mũi kiếm hạ xuống.

Lão quái Địa Linh vận công xong, bắt đầu vũ lộng cây roi xà vỹ.

Ngọc Kỳ vẫn chưa ra tay, chàng lướt người qua bên phải.

Lão Bách Linh Cái đã có ý chờ, lão quái vung Đả cầu bồng đánh ra chiêu Trang Gia Đả Cầu, dùng tám thành công lực nhắm vào xương bả vai Ngọc Kỳ công tới. Ngọc Kỳ vẫn chưa động thủ, chàng dùng khinh công siêu phàm của mình phóng tới Địa Linh lão quái. Chàng chưa dám mạo hiểm vì chưa dò xét được thực lực của Tam Linh khi cùng hợp công lại sẽ ra sao? Chàng liền nói:

- Chư vị không cần khách sáo nữa! Mau lên đi!

Thiên Linh bà thét lên một tiếng, thân pháp lao tới như cuồng phong bão tố, quét ngang quái trượng bao vây lấy Ngọc Kỳ, ánh trượng vun vút, xung mãnh vô cùng.

Địa Linh lão quái cũng hét lớn, cây roi xà vỹ ra chiêu như sấm giập, liên công đối phương, nhu cương hòa điệu, khí thế cuộn cuộn.

Bách Linh Cái thân hình cơ hồ áp sát mặt đất, xoay tít xoắn người, Đả cầu bồng quét ngang tứ phía, đất đá bị gậy của lão ăn mày cuộn dậy, bay tán mù mịt.

Ba mặt hợp công, bao vây lấy Ngọc Kỳ, khí thế như nộ hải cuồng phong, đừng nói là người, gió cũng không cách nào xuyên qua bức tường ba mặt vô hình oai lực khủng khiếp đó.

Phi Hồng bên ngoài thấy cục trường khốc liệt, thất kinh la lên:

- Tiểu thư, Dương công tử, người chắc...

Thanh Hoa trong lòng cũng sợ hãi vô cùng, nhưng nàng cũng có phần tin vào bộ pháp thần kỳ, vả lại võ công của chàng càng lúc càng bất ngờ, thâm hậu vô cùng, nên trấn an Phi Hồng nói:

- Đừng hồ đồ, Kỳ ca không gặp nguy hiểm...

Ngọc Kỳ đã tránh hơn mười chiêu của đối phương, cơ hồ đã tường tận thực lực chiêu thức của chúng. Chàng lập tức thi triển chiêu thức dừng mãnh phản công liền.

Chàng múa kiếm ra chiêu Loạn Sái Tinh La, tiếng kiếm xé gió muốn rách màng nhĩ, kiếm quang chói lòa, lao ngay vào vùng ảnh trượng câu liên. Nhanh như điện xoay, người tránh Đả cầu bồng dưới chân.

Choang! Choang! Choang!. Tiếng binh khí chạm nhau nghe rợn người. Thiên Linh bà không cách nào tránh được, đành ra chiêu Tam Hoa Tụ Đỉnh, lấy công khắc công, định bảo vệ ngay trước mặt mình muôn vàn tinh quang phát ra từ bảo kiếm của Ngọc Kỳ.

"Tiếp chiêu!" Ngọc Kỳ hét vang dồn Thiên Linh bà thối lui, đoạn chàng quay sang tấn công Bách Linh Cái, chàng vung kiếm sử dụng chiêu Lưu Tinh Tả Địa xông vào vùng

ảnh của Đả cầu bồng. Kiếm vun vút từ trên công xuống, tinh anh của kiếm quang như muôn ngàn vì sao đổ xuống phủ chụp lấy đối phương.

Bách Linh Cái thất kinh, vung Đả cầu bồng về trước, còn mình vội thối lui ra sau. Nhưng muộn quá, mũi kiếm của Ngọc Kỳ như điện xẹt đâm tới đùi phải của lão ăn mày, bóc trần một mảng thịt, máu tươi phún ra có vòi, loang đầy mặt đất.

May mắn thay cây roi xà vỹ của Địa Linh uốn theo chiêu Đơn Phượng Điểm Đầu cũng vừa công tới, nếu không Bách Linh Cái có lẽ đã mất mạng.

Ngọc Kỳ vận sức di chuyển sang trái, vung kiếm như múa, quán chặt lấy cây roi xà vỹ, quay một vòng kiếm, đoạn giật mạnh.

Cây roi xà vỹ vốn bấy lâu chưa hề bị thất thủ trước bất cứ khí giới nào, nay lại bị kiếm thuật thần công cái thế của Ngọc Kỳ hất văng ra xa năm trượng.

Lúc ấy bọn Tam Linh biến sắc nháy ra ngoài, thất kinh trợn mắt vì kinh ngạc. Lúc đó từ đằng xa xuất hiện Tiểu Diêm La và bọn Chí Trung.

Trong đấu trường Ngọc Kỳ đứng ở giữa ba tên Tam Linh, chàng nói lớn:

- Tại hạ trong ba chiêu sẽ lấy mạng các người.

Lúc này đoàn người Chí Trung đã đến nơi.

Tiểu Diêm La nhìn thấy cục trường vội hét lớn, định vung Diêm Vương lệnh xông tới.

Thanh Hoa vội cản y lại, nói:

- Lão tiên bối, hãy để họ phân cao hạ.

Tiểu Diêm La ngừng bước, quát:

- Hừ! Bọn Tam Linh các người mang tiếng võ lâm chí tôn, lại bao vây tấn công một tên hậu sanh văn bối, thật hèn mọn. Được, để bốn Diêm La xem náo nhiệt một chút.

Dật Điện lúc ấy nhìn thấy tiểu thư và Phi Hồng áo quần đôi chỗ bị xé toí tả thì thất kinh vội chạy đến bên cạnh hỏi han.

Chí Trung hướng về Ngọc Kỳ nói lớn:

- Hiền đệ, để ta giúp người một tay.

- Chư vị xin an tâm, Ngọc Kỳ tự lo liệu được.

Tây Vi lúc ấy nói tiếp:

- Kỳ ca, hãy sử dụng tam chiêu thần kỳ kiếm pháp lúc trước đối phó với chúng.

Những lời của nàng đã khiến bọn Tam Linh bất lợi, Ngọc Kỳ này giờ vẫn chưa muốn sử dụng tam chiêu thần kỳ mà Sư Sơn tôn giả Lạc Thiên lão hòa thượng từng truyền dạy cho chàng. Nay nghe Tây Vi nói như vậy, chàng không kể gì nữa, hét vang một tiếng, thân ảnh như điện, người và kiếm lao tới Thiên Linh bà.

Thiên Linh bà kinh hãi, xoay mạnh cây quái trượng câu liên hộ thân, tránh kiếm của Ngọc Kỳ đang nhắm ngực đâm tới.

Địa Linh lão quái ở bên phải công tới, xuất chiêu Trường Xà Quán Trụ, cây roi xà vỹ của lão quái quán lấy thắt lưng của chàng, đồng thời tung một chưởng đánh tới, giống hệt như một con rắn quán chặt lấy thân trụ.

Bách Linh Cái lúc này cũng nén đau, từ bên trái lao tới ra chiêu Đại Địa Bàn Long nhắm hai chân chàng công tới.

Tiếng kiếm rít như tiếng xé lụa, tia kiếm loang loáng, khí thế như khai sơn phá thạch, tạo ra muôn vàn tinh quang biến ảo, nhắm hai bên tả hữu đánh tới dồn dập.

- Ấy da! Hai tên lão quái kinh hãi, thân hình thối lui ra sau.

Địa Linh lão quái tay ôm lấy vai, lão đảo lùi ra sau, máu từ kẽ các ngón tay chảy ra ngồn ngồn trên mặt đất, cây roi xà vỹ rủ xuống bất lực.

Bách Linh Cái lão đảo cơ hồ sắp té nhào, bên vai phải rách một đường ứa đầy máu tươi. Sắc mặt lão xanh xám, Đả cầu bóng rơi lăn cuộn trên mặt đất.

Tiểu Diêm La bật cười như điên dại, song nét mặt lộ vẻ kinh ngạc thập phần.

Thiên Linh bà chống quái trượng nói:

- Tiểu tử, bọn Tam Linh chúng ta coi như khuất phục ngươi rồi. Xin hỏi các hạ quý tánh đại danh?

- Dương Ngọc Kỳ! Hai mươi năm trước bạch đạo quần hùng chí tôn Vương Sư Dương Công chính là tiền nhân của ta. Ta là cháu của người.

- Ta thề, món nợ máu ngày hôm nay ngươi sẽ phải trả đủ.

- Dương Ngọc Kỳ với tiền bối không có ân oán gì, tiền bối vô tình gặp vãn bối, chưa hỏi rõ lý do, vừa gặp mặt đã lập tức xuống tay hạ thủ, xét ra đã công bằng rồi. Nay chư vị lại muốn ngày sau thanh toán, Dương mỗ này không dám từ chối.

Thiên Linh bà giọng uất hận:

- Tốt! Ngày sau gặp lại nhất định sẽ thanh toán món nợ này.

Đại Linh lão quái tiếp liền:

- Một kiếm đả thương đệ tử của chúng ta ngày sau sẽ thanh toán luôn thể.

- Dương mỗ xin ghi nhớ nhưng nếu các hạ có dạ nghi ngờ, cứ hỏi đệ tử các hạ hà cớ gì bị đả thương, để sau này qua lại giang hồ không thẹn mặt. Còn nữa, nói với y rằng, nếu lần sau gặp phải Dương mỗ ta đây thì chuẩn bị chết đi!

Thiên Linh bà trước khi bỏ đi quay sang nói với Tiểu Diêm La:

- Không lâu sau chúng ta sẽ quay lại tìm cả người nữa.

Nói đoạn cả bọn ba người cùng thét lớn một tiếng, phóng mình xuống núi.

Tiểu Diêm La quay sang nhìn Ngọc Kỳ từ đầu đến chân, vô cùng kinh ngạc.

Ngọc Kỳ vội vàng thi lễ, hỏi:

- Lão tiền bối có phải người giang hồ tôn xưng là Tiểu Diêm La, chủ nhân Hồ Trảo Sơn Nguyễn Sĩ Anh không?

- Chính thị lão phu.

- Xin đa tạ ân cứu tử, văn bối mãi khắc ghi trong dạ.

- Quái! Người thật đã rời khỏi miệng vực ở Hồ Trảo Sơn. Thật khó tin, chẳng lẽ người có năng lực kỳ hỏa?

- Khí công của văn bối vốn thuần âm, nhiệt độ của hỏa sa dưới vực không cao, cho nên mới sống sót được, may cũng nhờ có sự chỉ giáo của tiền bối.

- Lão phu chẳng qua khâm phục chí khí anh hùng, quên mình vì bằng hữu của người. Không đành lòng thấy người thân xác hóa tro bụi, chỉ giáo người có thể bảo toàn thi thể mà thôi. Người quả thật là cháu của Vương Sư anh hùng sao?

- Chính là văn bối!

- Quả nhiên tổ phụ anh hùng, tôn tử hảo hán.

- Lão tiền bối quá lời.

- Người là hậu nhân của Vương Sư, lão phu tuy đã quy ẩn song cũng đã vấy máu hung tàn. Thôi, giao tình của chúng ta coi như chấm dứt tại đây.

- Hận Phá Thiên tiền bối có nói qua, tiền bối đã cải tà quy chánh, lại có giao tình với Thiếu Lâm đương kim phương trượng, tại sao lại tự nhận mình là hung ma của tà đạo chứ?

- Một người phạm một ngày vấy máu gia nhập tà đạo, tuy rằng cải tà quy chánh nhưng tội đồ một đời khó lòng giải hết. Lão phu đã có ý định gác kiếm, không lo chuyện giang hồ song lại có kẻ phao tin là ta tái xuất, nổi giận ta xuất hiện để hỏi thực hư, quả

thật đã trúng kế của chúng. Lão phu từ nay sẽ nhập sơn ẩn cư mãi mãi. Chư vị xin bảo trọng! Chúc may mắn!

Nói xong, Tiểu Diêm La phóng mình bay lên, thân pháp như một làn khói nhẹ mất hút trong rừng.

Ngọc Kỳ sắc mặt buồn bã khẽ thở dài, đoạn quay sang Bá Vạn Niên và Khương Chí Trung đang công Nguyên Chân và Triệu Tường hỏi vội:

- Thương thế họ ra sao rồi?

Chí Trung lắc đầu nói:

- Các đại huyết trên tứ chi, Âm dương nhị duy đều bị bế kín, lại còn bị phục dược. Kẻ hạ thủ nội công thâm hậu lắm, bọn tại hạ không ai đủ nội lực để ra tay giải huyết được, vả lại trên người là các yếu huyết nguy hiểm.

Chí Trung, Vạn Niên đặt nằm hai người Chân, Tường xuống. Ngọc Kỳ vội xem xét thương thế của họ, biến sắc nói:

- Thủ pháp của kẻ này trong võ lâm thật hiếm thấy, người sử dụng loại kỳ độc này cũng không có nhiều trên giang hồ.

Chàng im lặng một lát, đoạn nói tiếp:

- Thủ pháp này tên gọi là Nghịch Kinh Phân Mạch. Nếu như qua một giờ thì khí huyết kinh mạch chảy ngược, mạch máu nứt ra coi như vô phương cứu chữa. Loại thủ pháp này tiểu diệt có nghe nghĩa tổ thúc nói qua, trong võ lâm chỉ có Ất Thanh yêu đạo là có thể sử dụng loại thủ pháp này mà thôi. Nhưng các cơ trên người hai đệ đều bị tê cứng, đó là do loài kỳ độc Phục xà, Nam hoang địa tiền tạo nên, nếu như không có loại thủ pháp kỳ độc trên khống chế các mạch máu, thì hai đệ đã mất mạng từ lâu. Quái lạ! Nếu là do Ất Thanh yêu đạo hạ độc thủ, thì hà cớ gì y lại cứu hai đệ, không cho kỳ độc vận hành thâm nhập toàn thân. Theo tiểu diệt nghi ngờ là do Bách Độc Long pha chế ra loại kỳ độc này.

Tây Vi ngạc nhiên nói:

- Đại đệ tử của Ất Thanh yêu đạo tức là người Vô Vi bang, Bách Độc Long là bằng hữu của Ất Thanh yêu đạo, nhưng y không đội trời chung với bọn Vô Vi bang. Theo như vậy, bọn chúng không thể nào câu kết với nhau được.

- Về sau thân phận chúng ắt sẽ sáng tỏ.

Nói đoạn Ngọc Kỳ rút ra túi nhỏ trước kia Độc Vô Thường đã tặng chàng tìm thuốc giải, quả nhiên trong đó có thuốc giải hai loại kỳ độc Phục xà và Nam Hoang địa tiền.

Chàng cho hai hiền đệ của mình uống, đoạn vận công giải khai các huyết mạch trên người họ. Ngọc Kỳ vận lực sử dụng hai loại thần kỳ khí công, hai tay áp vào lưng của Nguyên Chân và Triệu Tường, liên tục di động, xoa nhẹ khắp lưng.

Ngọc Kỳ sử dụng Thôi nã bát pháp giải khai kinh mạch trên hai người bọn họ.

Thôi nã bát pháp có thể coi giống như một loại xoa bóp nhẹ toàn thân. Trong giới cao thủ võ lâm thường sử dụng loại này để thư giãn toàn thân, điều hòa khí huyết cơ thể, chữa được bách bệnh, kéo dài tuổi thọ. Ngọc Kỳ lặng lẽ vận thần công, chỉ và chưởng liên tục di chuyển trên người của Nguyên Chân và Triệu Tường, các huyết mạch trên tứ chi của họ bị bế kín giờ đã được giải khai.

Ngọc Kỳ ướm dẫm mồ hôi, đoạn chàng phát mạnh vào trước và sau người Triệu Tường, hét lớn:

- Thả lỏng các cơ đi! Ta sẽ dùng Âm Dương nhị duy.

Chưởng phải của Ngọc Kỳ đặt ngay đỉnh huyết Á môn nơi cổ của Triệu Tường, chưởng trái ấn vào huyết Âm Duy, vận công xoa đều.

Huyết Dương duy có mười bảy huyết, Âm duy chỉ có bảy huyết, muốn đả thông được không phải là chuyện dễ. Hơn nữa, hai đạo duy này rất rộng, chạy khắp cơ thể.

Lúc bấy giờ mọi người đều hồi hộp căng thẳng, im lặng theo dõi, cơ hồ có thể nghe tiếng thở của mình. Vì dùng nội công để giải khai thủ pháp kỳ dị này rất là mạo hiểm, vạn nhất mà nội công không đủ, hoặc lầm lẫn một chút thì hậu quả không thể lường được, có thể trả giá bằng ba mạng người.

Sau thời gian khoảng hơn một tuần trà, Ngọc Kỳ đã phát ra chưởng cuối cùng, đoạn chàng giơ tay vuốt mồ hôi đầm đìa trên người. Triệu Tường và Nguyên Chân đã dần dần bình phục, các kinh mạch trên người đã lưu thông.

Khương Chí Trung và Bá Vạn Niên chạy lại, vội vàng mặc áo cho hai vị thiếu công tử của họ, đoạn nói:

- Hiền đệ nội công thật phi thường, kiến thức uyên bác, dám ra tay trị thương, vô số hiểm nguy, gian nan đều do một vai hiền đệ gánh vác hết, bất cứ ai cũng không thể có được dũng khí như vậy đâu.

Ngọc Kỳ vừa chỉnh lại trang phục, vừa cười một cách mệt mỏi:

- Giải khai kinh mạch không khó khăn lắm, có khó là ở chỗ đôi lúc ra tay rụt rè, không dứt khoát do thiếu kiến thức, cứ sợ hiểm nguy mất được mà chùn tay thì hậu quả thật không tốt.

Ngọc Kỳ mấy ngày nay vận công hao tổn nguyên khí khá nhiều, màu da cổ đồng của chàng có phần nào nhợt đi một chút. Chàng vội nói:

- Trời không còn sớm nữa, chúng ta mau lên đường.

Thanh Hoa lúc ấy vội chạy đến bên Ngọc Kỳ, dịu dàng rồi khẽ nói:

- Huynh cũng nên nghỉ ngơi, đừng quá hao tổn nguyên khí.

Tây Vi ở phía sau họ, trong lòng cảm thấy chua xót, nàng thở dài than thầm: "Hai người họ thật là thiên duyên tiền định, trai tài gái sắc. Muội xin cầu chúc cho hai người hạnh phúc."

Tây Vi cảm thấy mắc cỡ và một chút ghen tị, nhưng nàng dần lại. Thanh Hoa là ân nhân cứu mạng của nàng, nàng làm sao có thể tranh giành Ngọc Kỳ với Thanh Hoa cho được? Ái tình là ích kỷ. Muốn trừ diệt lòng ích kỷ không dễ chút nào. Cho nên nàng mới ghen tị.

Triệu Tường và Nguyên Chân lấy lại nguyên khí, hồi tỉnh lại, rồi rít tạ ơn cứu tử của Ngọc Kỳ. Cả hai người xúc động cùng cực, lệ chảy tràn trên má:

- Kỳ ca! Ôn cứu mạng của huynh...

Ngọc Kỳ cướp lời nói liền:

- Tường đệ đã nhận ta là đại ca, không cần nói những lời ấy đâu!

- Đệ nghe lời huynh, nhưng sẽ kết cỏ ngậm vành ân nghĩa này.

Nguyên Chân cũng xen vào:

- Phong Vân ngũ kiếm, sau này xin họa phúc cùng chia với nhau, đệ thật không biết nói gì để bộc lộ lòng biết ơn của mình.

Ngọc Kỳ mặt lộ vẻ vui mừng nói:

- Ngũ đệ nói đúng, Phong Vân ngũ kiếm, họa phúc đồng chia. Tất cả chúng ta quyết lòng vì giang hồ hành hiệp nghĩa khí. Sau này ta sẽ truyền cho các đệ Hoán Ảo hình bộ và Ngũ hành trận. Sau này có thể đối phó với Tam Linh.

Nói đoạn cả bọn lên đường nhắm hướng lữ điểm ở phủ Hà Nam cất bước.

Đêm đó ở lữ điểm, năm người thanh niên ra sức luyện công, trước học Hoán Ảo hình bộ. Thanh Hoa với Phi Hồng, Dật Điện tuy là vai bậc chủ tổ nhưng tình hơn chị em, nên cả bọn đều tham gia luyện võ.

Qua hơn hai ngày sau, trong võ lâm truyền đại một tin đồn làm rung động quần hùng khắp thiên hạ. Tin đồn ấy truyền rằng:

“Cháu của Vương Sư là Dương Ngọc Kỳ đã xuất hiện ở phủ Hà Nam”, đồng thời sự tích anh hùng của Dương Ngọc Kỳ ở Hồ Trảo Sơn, một mình đương đầu với Tam Linh lão quái mỗi lúc càng lan rộng, trở thành một huyền thoại trong giang hồ. Riêng Ngọc Kỳ trở thành một hào kiệt xuất chúng, một anh hùng trí dũng song toàn, đại nhân đại nghĩa.

Bỗng một hôm, có một vị khách từ xa đến, dường như y biết bọn Thanh Hoa đang ở trong lỗ điểm này, nên vừa hạ mã lập tức đi vào đại sảnh. Phi Hồng vừa thấy y kinh ngạc hỏi:

- Tần tổng quản, là ngài phải không?
- Phi Hồng cô nương, xin hỏi tiểu thư và thiếu công tử ở đâu?
- Ở tại đây! Xin hỏi có chuyện gì mà ngài vội vã vậy?

Lúc ấy, bọn Ngọc Kỳ, Thanh Hoa cũng vừa ra tới bên ngoài.

Tần tổng quản liền nói:

- Phủ Ôn Châu truyền chỉ cấp báo, triệu hồi tất cả đệ tử ở Trung Nguyên phải quay về đảo. Tại hạ đến đây bẩm báo tiểu thư và thiếu công tử mau quay về.

Thanh Hoa biến sắc, nàng chưa kịp nói thì Nguyên Chân đã ngạc nhiên hỏi:

- Tần thúc thúc, có phải gia gia có nguyên nhân gì không?
- Đầu tháng này Song Tuyết kỳ nhu cốc lão gia tử có đến Ôn Châu đứng vào lúc đại thúc phụng mệnh đến Ôn Châu nghênh tiếp. Không ngờ, buổi chiều hôm đó, Ngọc Hoàn đảo chủ cũng phái người đến đón một đám ma đầu hung đồ, trong số đó có một tên có ân oán với Cốc lão gia tử trước, hai bên gặp nhau tức thì động thủ quyết đấu. Ngọc Kỳ giật mình hỏi vội:

- Tần thúc thúc, Cốc lão gia thế nào?

Tần tổng quản cười đáp:

- Chẳng nói võ công của Cốc lão gia tử thâm hậu, đệ tử của tệt đảo cũng không kém, bọn chúng há chịu bỏ đi dễ dàng sao. Chúng chết năm tên mới hằm hằm bỏ đi, trước khi đi còn thề sẽ quay lại báo thù. Mấy ngày kế tiếp xuất hiện tàu của Ngọc Hoàn đảo đi đến thám thính, xem ra ắt chúng quay lại mạo hiểm, cho nên Đảo chủ mới ra lệnh triệu hồi đệ tử mau trở về đảo, đề phòng đại biến.

Ngọc Kỳ an tâm phần nào, nói:

- Xin hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ có phải là Bành Xương Minh không?
- Chính là y. Thiếu hiệp có quen biết với y sao?

- Tiểu diệt có nghe tên tuổi y nhưng trong lòng có điều không hiểu!

- Có gì không hiểu?

- Bành Xương Minh vốn là chi giao bằng hữu của Cửu Chỉ Phật Như Vân đại sư, bọn họ tự xưng là thế ngoại cao nhân, từ lâu không màng chuyện thị phi trên chốn giang hồ, làm sao có oán cừu gì với Tổ thúc được?

Đàm Triệu Tường nổi giận xen vào:

- Cuộc chiến ở Hồi Long Cốc năm trước tất cả bọn họ đều có tham gia.

Ngọc Kỳ lắc đầu nói:

- Cuộc giao đấu ở Hồi Long Cốc, Cửu Chỉ Phật sự thật không có đối địch với lệnh tiên tổ của tại hạ.

Triệu Tường nói thêm:

- Kỳ ca, huynh hành sự quang minh lỗi lạc, không lường được tâm địa của bọn ma đầu. Hừ! Tiểu đệ thấy ngay tên Cửu Chỉ Phật cũng không phải là người tốt.

Tần tổng quản nói tiếp:

- Tệ đảo và Ngọc Hoàn đảo cách nhau rất xa, ngày thường không có qua lại. Hơn nữa Bành đảo chủ là người bế đảo tự thủ.

Không muốn nói chuyện giang hồ thị phi. Lần này không hiểu vì cớ gì lại đến gây sự với tệ đảo Độc Long chúng tôi, e rằng không phải ý đồ của Bành đảo chủ.

Ngọc Kỳ bỗng trầm giọng nói:

- Theo phán đoán của tiểu đệ, bọn người của Ngọc Hoàn đảo có lẽ liên quan đến tiểu diệt, nếu biết tiểu diệt ở Trung Nguyên, chắc chắn chúng sẽ tìm đến, không còn mạo hiểm đến Độc Long đảo đâu.

- Những điều Dương thiếu hiệp nói rất có lý, nhưng đảo chủ đã có lệnh triệu hồi tất cả đệ tử quay về đảo, tại hạ không dám cãi lệnh, mong tiểu thư và tiểu...

Thanh Hoa nói ngay:

- Ta không về, phiền Tần thúc thúc quay về bẩm báo với gia gia.

- Ta cũng không về

Nguyên Chân cũng tỏ vẻ không muốn về.

- Như vậy Tần mỗ làm sao bẩm báo với đảo chủ bây giờ...

Chí Trung lên tiếng:

- Đúng vậy, đảo chủ ở đảo rất có thể có biến cố, lẽ nào tiểu thư và thiếu công tử còn có thể ở lại Trung Nguyên, vạn nhất xảy ra...

Thanh Hoa nhú đôi mày tằm tuyệt đẹp của nàng định nói, song thấy Nguyên Chân nháy mắt với mình. Nàng đột nhiên thở dài:

- Thôi được, hôm nay tức thời lên đường hồi đảo. Ngọc Kỳ ca ca và Triệu Tường xin dừng bước, tiểu muội có lời muốn nói với Tây Vi.

Nói đoạn nắm lấy tay Tây Vi, cả hai chạy vào nội phòng.

Không bao lâu; Ngọc Kỳ cùng anh em Triệu Tường thân hành tiễn Thanh Hoa, Nguyên Chân và mấy người nữa hồi đảo. Hai bên dặn dò bảo trọng, quyến luyến vô cùng, lệ tràn đôi má.

Sau đó Ngọc Kỳ, Triệu Tường, Tây Vi cũng chuẩn bị lên đường, trước tiên đến Khai Phong phủ tìm gặp Thiên Nhai Phá Ất, sau tìm gặp Cửu Chỉ Phật Như Vân để hỏi tông tích của Ất Thanh yêu đạo.

Cả hai người vận y trang gọn gàng, quả thật khí chất xuất chúng, phong độ anh hào, cười tuấn mã phi nhanh lướt gió chẳng bao lâu đã đi hơn tám, chín dặm đường. Trên đường quang lộ, Tây Vi cười ngựa đi ở giữa, Ngọc Kỳ bên tả, Triệu Tường đi bên phải.... Bỗng Ngọc Kỳ đột nhiên nói:

- Phía sau có người đang theo dõi. Đừng quay đầu lại.

- Đại ca chuẩn bị làm gì ?

Triệu Tường hỏi.

- Chúng ta bắt y lại, hỏi cho ra đầu đuôi.

Tây Vi nói.

Ngọc Kỳ nói:

- Không cần, chưa có bằng chứng, chúng ta không thể hồ đồ bắt người. Để huynh thử ý của hần. Trước hãy rẽ qua phải đợi y.

Cả ba người xuống ngựa, lấp hết dấu vết trên đường. Phục đợi tên theo dõi có lẽ đang tới.

Quả thật trên đường từ từ tiến lại một tên đại hán cười ngựa, y ngạc nhiên không thấy bóng dáng của bọn người Ngọc Kỳ đâu cả. Hần đang hoang mang thả cương tuấn mã bỗng nhiên bên tai vang dội tiếng người, song tuyệt nhiên chẳng thấy bóng người đâu cả.

- Lão huynh, người đang bị theo dõi rồi, lần này e rằng thoát không khỏi tay của tại hạ đâu.

Tên đại hán quay người qua hai bên quan sát, quả thật không có một bóng ảnh nào cả, nhưng thanh Âm kia là thực, vả lại lỗi tại y chẳng hề nghe lầm. Quái lạ! Y ngạc nhiên hết lớn:

- Ai đang nói chuyện với Trương mỗ vậy?

Vẫn không có tiếng trả lời, bốn bề im phắc.

- Quái lạ! Rõ ràng có người vừa nói chuyện, chẳng lẽ tai ta nghe lầm.

Bỗng y cảm thấy đau nhói sau lưng, thì ra đã bị ai đó điểm huyết, tứ chi tê cứng, đồng thời y cũng cảm thấy hơi nóng của một người ngay sau lưng mình.

- Trương lão huynh, lỗi tại người quả không có nghe lầm đâu, là tại hạ nói với người đó.

Tên đại hán biết sắp có chuyện chẳng lành, quả là có người, tuyệt nhiên không phải là ma quỷ, song thân pháp của người này kỳ ảo không kém ma quỷ. Y cố nẩy người đẩy kẻ lạ mặt rút xuống ngựa, nhưng tức thì mạch môn trên người cũng bị kẻ đó khống chế.

- Lão huynh ngồi yên đi, người cử động một chút thì chỉ có hại cho người mà thôi.

Tên đại hán thất kinh hỏi:

- Người là ai ?

- Là ta.

- Các hạ có dụng ý gì? Chẳng lẽ giữa chúng ta có chuyện gì hay sao?

- Chuyện đó lẽ ra phải hỏi các hạ.

- Nhưng các hạ là ai chứ?

- Quay đầu lại đi!

Tên đại hán từ từ quay đầu lại, bỗng y hốt hoảng kinh hãi la lên:

- Là người! Người là Dương Ngọc Kỳ?

- Có lẽ chúng ta không còn xa lạ nữa, các hạ gọi đúng tên ta, xem ra chúng ta đã biết nhau, xin thẳng thắn với nhau đi thôi!

- Người muốn thế nào?

Lúc ấy Triệu Tường và Tây Vi cũng đến. Tên đại hán thấy tình hình có vẻ bất lợi nên không thể dấu diếm được nữa, đành trầm giọng nói:

- Tại hạ vốn thật là Kim Hương đàn chủ của Vô Vi bang.
- Là Thanh Tụ đàn ở Hà Nam.
- Không sai.
- Tiêu Dao đạo nhân lúc này ở đâu?
- Không biết.
- Y có phải là môn nhân của Ất Thanh yêu đạo?
- Không biết.
- Các hạ tất cả điều gì cũng không biết?
- Không biết.

Ngọc Kỳ ra sức vận cánh tay của tên đại hán, xương của y gãy kêu rôm rốp.

Xương chỏ của người đã gãy rồi, người biết không?

Tên đại hán đau đớn mồ hôi vã ra như tắm, cắn răng không dám la.

Ngọc Kỳ cười khẩy nói:

- Người đường đường là một hán tử, tiếc là đã đi lầm đường, nay tại hạ tha cho người mạng sống, mau mau trở về con đường chính nghĩa.

Nói đoạn chàng nhảy xuống ngựa, vung tay vỗ vào lưng ngựa của tên đại hạ, còn mình nhảy lên ngựa như cũ.

Tên đại hán lúc này rú lên một tiếng thúc ngựa chạy biến.

Ba người Ngọc Kỳ, Triệu Tường, Tây Vi lại lên đường, đi hơn mười dặm về phía Tây thì xa xa thấy một ngôi đình nhỏ có đề ba chữ "Tây Thượng Đình". Bỗng Ngọc Kỳ chợt thấy có một lá phướn màu trắng bay phấp phơ trong gió, thì ra đó là lá phướn phía sau chuỗi Hoàng Ngọc trượng của lão già mù Thiên Mãng Tẩu, chàng đột nhiên la lớn:

- Đợi một chút.

Ngọc Kỳ nhảy vào đình thì thấy trên mái có một lá phướn lớn đề bốn chữ bằng máu viết "Phản đồ nhập cảnh"

- Nguy rồi, lão mù Thiên Mãng Tẩu đã chết rồi.

Triệu Tường và Tây Vi cũng nhảy vào, Tây Vi hỏi:

- Kỳ ca, sao huynh biết?

- Vốn trước đây lão mù bất mãn với Huyền Âm Lão. Đêm ấy, lão mù nói với ta vài câu rất chân tình, sau đó bỏ đi. Có lẽ lão mù đã gặp phải cao thủ của Vô Vi Bang, giết chết lão mù một mặt để cảnh cáo những kẻ khác trong Vô Vi Bang, một mặt để hăm dọa chúng ta.

Triệu Tường cười nhạt nói:

- Chớ cần cho phân, chúng ta càng đỡ tổn sức, hăm dọa chúng ta? Có mà nằm mơ.

Ngọc Kỳ trầm ngâm nói:

- Lão mù tuy một đời ác đồ, nhưng cũng có lúc khôi phục nhân tính. Lúc mà huynh gần cận kẻ nguy khốn, mấy lời của lão mù đã khiến huynh nhớ mãi. Y chết đi, ta phải vì y sau này làm nhiều điều thiện hơn nữa để tỏ tấm lòng cảm nghĩa của huynh đối với y.

Ngọc Kỳ cầm Hoàng Ngọc Trượng của lão mù lên xem xét. Lúc ấy Tây Vi phát hiện có một tử thi bị găm vào một thân cây bên tả ngôi đình.

Đột nhiên, cách đình khoảng hơn một trượng thấp thoáng một bóng người áo vàng. Ngọc Kỳ giấu mình vào một bên cột đình chờ y tới, bất ngờ chụp lấy khuỷu tay y. Tên này cũng tung chưởng đánh trả nhằm vào đầu Ngọc Kỳ đánh tới. Nhưng đã muộn! Hoàng Ngọc Trượng đã đánh tới Thiên Linh Cái của y, óc máu bắn ra tung tóe, tắt thở tức thì.

Tây Vi nhìn thấy cảnh ấy lắc đầu nói:

- Bọn người Vô Vi Bang ra tay thật liều mạng quá.

- Bọn chúng không làm chủ được bản thân. Bang quy lại tàn khốc, chúng không còn đường sống nào khác nữa, ngoài liều mạng hành sự. Chẳng qua tham gia vào Vô Vi Bang đều là những kẻ một mặt đã bị uy hiếp tính mạng, mặt khác lại bị dụ dỗ bởi danh lợi.

Nhìn kỹ tử thi lúc này bên trái đình mới thấy. Trên khắp người và tay chân của tử thi đã bị bởi nhiều cành cây nhỏ, hai mắt đã bị khoét, răng và lợi đều bị nhổ sạch, máu loang đầy mặt. Toàn thân không một mảnh vải, các cơ thịt đều bị cào xước thành nhiều sợi cơ, trông giống như một bộ lông bằng thịt. Ngũ tạng trong bụng đều bị moi ra vắt lên xương bả vai. Máu từ tử thi nhiều xuống đã đóng thành vũng dưới đất. Thật là một cảnh tượng hãi hùng, ghê rợn.

Ngọc Kỳ cắn răng, nói:

- Đêm ấy Huyền Âm Lão cũng định xử trí với ta giống như thế này. Bọn người Vô Vi Bang tàn ác vô cùng, thật đáng chết.

Ngọc Kỳ nhẹ nhàng gỡ tử thi ra khỏi thân cây, lần lượt rút bỏ các cành cây đâm xuyên tử thi ghim vào thân cây. Tổng cộng có hơn 108 cành cây.

Ngọc Kỳ dùng Hoàng Ngọc Trượng ra sức đào đất. Tây Vi và Triệu Tường cũng dùng kiếm giúp chàng đào một hố sâu tám thước. Họ đặt hai tử thi vào hố vừa đào ngay dưới gốc cây. Láo đất xong Ngọc Kỳ dùng Kim Cương Chỉ viết lên thân cây một dòng chữ “*Thiên Mãng Tẩu tước công hủy thân chi mộ. Dương Ngọc Kỳ kính lập*”.

Đoạn Ngọc Kỳ trầm ngâm như nói với người dưới mộ:

- Tiền bối anh linh an tâm, Dương Ngọc Kỳ thề sẽ báo thù rửa hận cho người.

Thế rồi cả ba người lại cất bước, ra khỏi khu rừng đột nhiên Ngọc Kỳ lắng tai nghe hồi lâu rồi nói:

- Dường như có một đám cao thủ sắp tới đây, chúng ta đợi họ vậy.

Đoạn ba người ẩn mình vào các thân cây bên đường chờ bọn người kia đến.

Không bao lâu, trên đường quan lộ đã xuất hiện hơn mười bóng người. Chạy ngay trước là một tên Tiểu hóa tử, rách rưới, dơ bẩn, tay chống cây gậy Đả cẩu bổng, vai mang một túi xin cơm, chạy như điên dại.

Phía sau có mười hai tên bạch y che mặt cầm đao kiếm, sát khí bùng bùng đuổi theo sát gót.

Tên tiểu hóa tử tuy khinh công rất nhanh nhưng lúc lắc lại chao đảo hai bên, rõ ràng muốn vận hết sức chạy trốn nhưng lực bất tòng tâm.

Ngay từ xa Ngọc Kỳ đã kêu lên:

- Là y! Tốt quá! Các người cũng lại thật đúng lúc, có người sống để tế rồi.

Triệu Tường không cơ trí như Ngọc Kỳ, nên ngạc nhiên hỏi:

- Ai chứ?

Ở trong mật động Thanh Tự Đàn bắn tắt đèn, Âm thâm bóng trợ giúp đỡ chúng ta là tên Tiểu hóa tử này đây, y là người luôn đi cùng lao mù Thiên Mãng Tẩu.

Quả thật con người này Triệu Tường không còn xa lạ, chàng nói:

- Quả nhiên là y rồi.

Ngọc Kỳ vội đứng dậy, tiếp lời:

- Chúng ta mau ra tay giúp hắn, coi như báo đáp ân tình của hắn đã từng giúp chúng ta nơi mật động.

Tiểu hóa tử thấy đằng xa có người tay cầm Hoàng Ngọc Trọng trong lòng đã thất kinh, hoang mang vô cùng.

Nhưng ngay sau lưng y, một tên bạch y đã quát lớn:

- Tiểu hóa tử, còn chưa chịu trối, ngươi có chạy đến điện Linh Tiêu ta cũng thanh toán ngươi. Tiếc rằng vai ngươi không có cánh để bay hử?

Tiểu hóa tử càng cố sức dồn bước chạy, y thấy người trong đình không có ý cản đường nên cố chạy đến gần.

Ngọc Kỳ lúc này kêu lớn:

- Tiểu huynh đệ, không nhận ra Dương mỗ sao? Đến đây mau!

- Kỳ ca, mau cứu ta, bọn vương bát cao tử lợi hại lắm. Bọn người đuổi theo tại hạ là tay sai của Vô Vi Bang. Tiêu Dao đạo nhân môn hạ của Ất Thanh yêu đạo.

Ngọc Kỳ giờ ngang trượng quát lớn:

- Đứng lại.

Mười hai tên bạch y che mặt nhìn chàng thì thất kinh khiếp vía. Một trong bọn chúng trợn mắt hỏi:

- Người là Dương Ngọc Kỳ, kẻ đã từng xông vào Thanh Tự Đàn của bốn bang vào ban đêm phải không?

- Các hạ nói đúng đấy, xin báo tên của các hạ cho tại hạ được rõ.

Y vạch chiếc bạch y bên ngoài để lộ chiếc áo tím bên trong, đoạn nói:

- Thanh Tự Đàn, tử đường hương chủ Bào gia.

- À! Bào gia, đã lâu ngưỡng mộ, ngưỡng mộ. Hôm nay các hạ đến nạp mạng. Tốt lắm, tốt lắm.

Nói đoạn Ngọc Kỳ cười nhạt, từ từ tiến về phía bọn chúng.

Trừ tên Bào gia, mười một tên bạch y còn lại đều khiếp hãi thối lui.

Tên Bào gia cảm thấy tình hình bất lợi bèn hét lớn:

- Chư vị, chúng ta xông lên. Tên súc sinh này lúc ở mật động của chúng ta đã đỡ không nổi Phong Lôi Kiếm của Triều lão đệ mà, có gì đáng sợ. Tin đồn ở Hồ Trảo Sơn không đáng tin. Lên!

- Bào gia, nếu như không sợ thì hà tất phải thét lớn như vậy. Người lên đi ! Nói cho người biết, tiếp nổi ba chiêu của tại hạ thì để cho người toàn mạng, bằng không thì tất cả ở lại đây.

Bào gia nổi giận phùng phùng, y nạt lớn:

- Nếu Bào thái gia không tiếp nổi ba chiêu của người sẽ xin hai tay dâng đầu cho người. Bằng ngược lại thì sao?

- Bào gia, người ngậy thơ quá. Tiếp không nổi ba chiêu của tại hạ người chết chắc còn cơ hội đầu mà hai tay dâng đầu cho ta. Hà ! Hà ! Được tại hạ sẽ phá lệ một lần, nếu đỡ được ba chiêu, ta sẽ tha cho các người khỏi chết, tìm kẻ khác tế sống cho lão mù Thiên Mãng Tẩu.

Lúc ấy, tiểu hóa tử đứng trong đình thất kinh la lớn:

- Ấy da! Làm sao ? Thiên Mãng Tẩu chết rồi à?

- Đúng vậy, đó là lúc sáng nay.

- Nguy rồi, Ngọc Kỳ đại ca, huynh giết lão ta...

- Không phải tại hạ giết, tại hạ chỉ vừa phát hiện ra tử thi của lão mù mà thôi.

- Trời ơi! Vậy kẻ nào đã giết lão?

- Vô Vi Bang, bọn chúng xả thịt lão mù, ghim lão lên cây đại thụ đoạn dùng Hoàng Ngọc Trượng định dụ ta trúng kế. Không tin thì hãy xem trên tường còn treo lá phướn của chúng.

Tiểu hóa tử quắc mắt căm giận nhìn bọn Vô Vi Bang thét lớn:

- Thiên Mãng lão tử cũng đáng chết vạn lần, nhưng lần này không phải lúc lão mù ấy chết. Vương bát cao tử, tiểu hóa tử ta liều mạng với các người.

La xong y nhảy vọt ra khỏi bậc tam cấp của đình, sắc mặt lộ vẻ tuyệt vọng nhưng đầy căm giận.

Ngọc Kỳ giơ tay ngăn y lại, nói:

- Tiểu huynh đệ, đừng hồ đồ, để tại hạ cho chúng chết được tâm phục, khẩu phục.

Tiểu hóa tử cố nén uất hận, lùi ra phía sau.

Mười một tên bạch y cũng lùi về phía sau dàn ra ba phía để có thể tiếp ứng cho Bào gia bất kỳ lúc nào.

Tên Hương chủ họ Bào chỉ tay vào Ngọc Kỳ nạt lớn:

- Sức sinh, hôm nay để Bào bốn gia dạy người một bài học.
- Bào gia, nhớ kỹ: Ba chiêu thôi.
- Quyết không nuốt lời! Chiêu thứ nhất!

Bào hương chủ thét lớn vung kiếm đánh liền ra chiêu Chúc Nữ Đưa Thoi, kiếm rít như xé màng tang, ngân tinh phát bay tứ phía.

Thoạt nhìn cũng biết y đã vận toàn lực đánh ra, công thế thập phần xung mãnh, sức như phá thạch.

Nhưng Ngọc Kỳ cười thầm, múa kiếm sang phải lại quay kiếm sang trái, khuỷu tay phải lại hất qua bên trái, rõ ràng chỉ cố phô trương chiêu thế. Giữ lại ba thành công lực chuẩn bị thối lui.

Ngọc Kỳ vẫn đứng yên, xem y có dám liều xông vào không.

Quả nhiên y bị thần thái của Ngọc Kỳ phần nào khống chế, mũi kiếm còn sát cách chàng mấy thước thì triệt chiêu, thối lui.

Ngọc Kỳ trầm giọng hét:

- Lùi về bên phải. Chiêu thứ nhất.

Tên Bào gia quả nhiên lùi qua phải đồng thời cũng hét: “Chiêu thứ nhất”. Hai tiếng hô phát ra, khiến tiểu hóa tử đứng ngoài khoái chí cười ha hả, vỗ tay vào đả cầu bông, cười nói:

- Ha ha! Hay quá. Chiêu này thật là cao minh, đồng thanh tương ứng, giống như chơi đùa với con khỉ vậy. Thật hay, con khỉ này thật biết nghe lời quá.

Bào hương chủ vì mặt đã che lại nên không thấy được sắc mặt đang giận bầm gan tím ruột. Y mắng lớn:

- Tên hóa tử chó kia, rồi có ngày người sẽ đỡ tam chiêu của ta.
- Bào gia, người là bại tướng dưới tay của ta, chẳng qua các người như con chó điên cắn cắn mà thôi! Lại còn dám khoác lác.

Ngọc Kỳ tiếp lời hét lớn:

- Bào hương chủ đừng nhiều lời. Tiếp chiêu thứ hai đây.

Nói đoạn chàng vung trượng nhẹ nhàng biến ảo tấn công tới, quay người.

Bào hương chủ thấy tình thế thuận lợi, y nhanh như chớp đảo vai trái tránh mũi trượng, đồng thời nhắm sườn trái của Ngọc Kỳ đâm tới.

Không ngờ kiếm của y chỉ còn cách sườn của Ngọc Kỳ có nửa tắc bỗng Tách một tiếng, Ngọc Kỳ hét lớn “Chiêu thứ ba”.

Hóa ra Ngọc Kỳ biết tên Bào gia háo thắng nên cố ý dụ y tấn công vào sườn trái của chàng. Còn chàng với thân pháp siêu phàm như điện quang, ấn mạnh cây Hoàng Ngọc Trọng lên xương bả vai của y đồng thời hét lớn “Chiêu thứ ba”.

Tên bảo y lúc đó cảm giác như có một khối đá tảng nặng như Thái Sơn đè lên vai, không cách nào chống cự được, té nhào, bò trên mặt đất.

Lúc ấy, mười một tên hương chủ khác thấy tên Bào hương chủ té nhào, bèn đồng thanh hét lớn xông vào như vũ bão, định ra chiêu tấn công Ngọc Kỳ.

Triệu Tường, Tây Vi thấy vậy vội hét lớn múa kiếm xông tới đón đánh.

Ngọc Kỳ điểm ngay huyết Phong Nhãn sau lưng tên Bào gia, đoạn múa trượng xông vào mười một tên hương chủ lúc này.

Dao bay, kiếm vút, tiếng người rú lên kinh hãi, máu tươi phún vọt đầy trời, đỏ cả một vùng dưới đất, mười một tên thì đã có tám tên ngã gục, tất cả đều bị chặt đứt cánh tay phải.

Ngọc Kỳ bỗng nói lớn:

- Đừng giết quá nhiều, tha cho chúng đi.

Triệu Tường, Tây Vi lúc này vội thu kiếm lại. Bọn người kia thất kinh bỏ chạy thoát mạng.

Ngọc Kỳ trối tên Bào hương chủ đi về phía gốc đại thụ.

- Kỳ ca, chúng ta cũng lóc thịt tên này đi. - Triệu Tường giận dữ nói.

- Không được. Chúng ta không thể ra tay như bọn chúng được. Hãy tha cho hắn.

Đoạn chàng phát một chưởng vào lưng tên Bào gia, khiến hắn quỵ trước phần mộ và bia mộ của lão mù, đoạn nói tiếp:

- Người là người của Vô Vi Bang, bất luận là hung thủ hay không phải hung thủ thì Thiên Mạng lão ở nơi cửu tuyền cũng được vừa lòng. Từ đây về sau, các người khôn hồn, đừng để ta nổi giận thì khốn đấy.

Tiểu hóa tử lúc này nhìn thấy bia mộ của lão mù Thiên Mạng Tẩu bỗng giậm chân than:

- Ấy da! Ta cũng hết đời thôi!

Ngọc Kỳ quay sang ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu huynh đệ, tuy Thiên Mãng Tẩu đã chết nhưng thiện hạ rộng lớn như vậy há không có chỗ dung thân hay sao? Nay lão mù chết rồi coi như các hạ có thể làm lại cuộc đời mới, hà tất phải quá thương tâm như vậy? Nhớ hôm các hạ Âm thầm hỗ trợ trong mật động, tại hạ xin ở đây nói lời cảm tạ các hạ. Xin hỏi cao danh quý tánh.

Tiểu hóa tử quay sang nhìn kỹ Ngọc Kỳ đoạn nói:

- Ta không phải là kẻ tâm phúc của lão mù đâu, chỉ là bị lão mù ép buộc ta rong ruổi giang hồ hơn ba tháng trời. Ta hận y vô cùng, muốn băm vằm xác y ra trăm mảnh. Ày! Thiếu hiệp thực sự là hậu nhân của Sư Vương sao?

- Đúng là tại hạ.

- Có thể cho tại hạ biết danh húy của lệnh tôn không?

- Gia phụ húy Ngọc tự Niệm Phách.

- Lệnh tôn gia học uyên bác chắc hẳn danh bá giang hồ.

- Không, ngược lại, gia phụ từ bỏ võ nghệ chỉ chuyên chú văn chương nên danh tánh không xuất giang hồ.

- Lệnh tổ của thiếu hiệp danh trấn giang hồ, người có một vị nghĩa đệ một vị bằng hữu tri giao và hai vị bằng hữu nữa, thiếu hiệp có thể nói tên của họ không?

- Xin hỏi tiểu huynh đệ hỏi như vậy là có ý gì?

Tiểu hóa tử nhìn kỹ Ngọc Kỳ, đoạn nói:

- Tiểu đệ họ Bành tên Tế, mười bảy niên kỷ, biệt hiệu Tiểu hóa tử.

- Xin hỏi Tiểu hóa tử huynh đài có ân oán gì với Dương mỗ không?

- Nếu như tại hạ không nói thì sao?

- Chúng ta là bằng hữu, chẳng có gì phân biệt cả, chỉ có điều tiểu đệ sống không quá ba ngày nữa.

- Tại sao các hạ lại nói chỉ sống có ba ngày nữa?

- Chuyện dài lắm. Xin trả lời câu hỏi của tiểu đệ.

- Được. Vị nghĩa đệ của tổ phụ họ Cốc tên Dật. Thiên hạ gọi là Song Tuyệt Kỳ Nhu. Vị bằng hữu tri giao họ Đàm tên Kiên, ngoại hiệu Võ Lâm Cuồng Sinh. Hai vị bằng hữu khác là một người họ Tống tên gọi Hạo Nhiên, thiện hạ gọi là Thiên Nhai Phá Ất, người thứ hai họ Chiêm tên Minh, biệt hiệu Lạc Hồn Kỳ.

Tiểu hóa tử kêu lớn nói ;

- A! Thiếu hiệp quả là Dương đại ca.

- Các hạ...là ai?

- Tiểu đệ họ Bành tên Tể, Thiên Nhai Phá Ất là sư phụ của đệ.

Triệu Tường xen vào nói lớn:

- Nói khoác. Hạo Nhiên công sao lại có một người đồ đệ như các hạ được đến một tên tử hươu đường chủ còn chống đỡ không nổi, cố sao lại dám mạo nhận hử?

Tiểu hóa tư giậm chân nói:

- Lời của đệ là sự thật. Đệ phụng lệnh sư phụ đi khắp nơi do là tin tức của Ất Thanh yêu đạo, không ngờ lại rơi vào tay lão mù, y dùng thủ pháp tàn độc điểm huyết đạo của đệ, mười ngày lại đổi chỗ khác. Nể quá kỳ hạn thì mất mạng tức khắc. Cho nên mấy ngày nay đệ chỉ có thể dùng bốn thành công lực liều mạng với chúng. Nay lão mù chết rồi, không ai giải tử huyết, coi như đệ cũng hết đời.

Ngọc Kỳ vội hỏi:

- Lệnh sư hiện đang ở đâu?

- Tại Khai Phong phủ. Đệ đã liên lạc với Bành đại ca, nội tình của Vô Vi Bang đã biết hơn phân nửa...

- Bành đại ca là ai?

- Là người mà huynh đã gặp ở mật động Thanh Tự Đàn đó.

- À. Là Bành Gia Nguyên.

- Đúng vậy. Đêm đó chính là Bành đại ca yểm trợ huynh. Bành đại ca là thiếu gia của Kiếm Các Song Hùng Bành Đại Hùng.

- Tử nạn ở Hội Long Cốc có tám người, Bành lão tiền bối là một trong số bảy hào kiệt. Y là hậu duệ của Bành lão tiền bối, có thật không?

- Kỳ đại ca còn nghi ngờ á? Bành đại ca phụng mệnh nằm phục trong Vô Vi Bang nếm trái cay đắng khổ nhục vô cùng...

Ngọc Kỳ bỗng quỳ xuống nói:

- Xét về cấp bậc, vai vế, Ngọc Kỳ phải gọi người là thúc thúc, xét về tình nghĩa, Ngọc Kỳ phải khấu đầu lạy tạ ân nghĩa. Vì nhà họ Dương mà lệnh sư đã chịu nhiều khổ nhục trên giang hồ.

Tiểu hóa tư thất kinh, cũng quỳ xuống ôm lấy Ngọc Kỳ nói:

- Kỳ ca, đừng làm tổn thọ đệ mà, đệ nhỏ tuổi hơn huynh nếu như huynh không ngại xin kêu đệ một tiếng hiền đệ...

- Võ lâm cấp bậc không thể loạn phân được, Bành thúc thúc.

Nói đoạn chàng khấu đầu lạy ba lạy. Kêu Triệu Tường và Tây Vi qua ra mắt Bành thúc thúc.

- Võ lâm không có cấp bậc, giang hồ không kể tuổi tác các người thật là khách khí cố chấp quá. Hai vị đây là...

Ngọc Kỳ nói liền:

- Cháu của Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Công.

Vừa nghe xong Tiểu hóa tư giậm chân nói:

- Tạ ơn trời, các người rốt cuộc cũng xuất hiện rồi. Ba năm trước, ta và sư phụ có đi ngang qua Võ Lăng Sơn, sau đó có gặp lệnh tôn của các người là Đàm Bình! Y không để cho thầy trò ta phân giải một lời, ra tay đánh đuổi thầy trò ta chạy một mạch xuống núi Võ Lăng Sơn. Y nói là vâng lệnh gia gia của các người, không muốn can dự đến chuyện trong giang hồ.

Triệu Tường cũng nói tiếp:

- Tiểu diệt lúc đó cũng không biết nguyên cớ ra sao.

Tiểu hóa tư than dài:

- Ta nghĩ lệnh tổ của các người không nên bàng quan như vậy được, nếu không có y, có thể sẽ không khống chế được Ất Thanh yêu đạo.

Sau đó, Ngọc Kỳ cố vận công giải khai huyết đạo cho Tiểu hóa tư.

Tiểu hóa tư bây giờ nghiễm nhiên là thúc thúc của bọn Ngọc Kỳ bèn nói:

- Nói đến Hồ Trảo Sơn, ta lại nhớ đến một việc. Hôm ấy có một kẻ không rõ lai lịch đặc cho Kỳ nhi một biệt hiệu, các người thử đoán xem. Ha ha...

Đoạn nói tiếp:

- Y đặt cho Kỳ nhi là “Cuồng Sư” Dương Ngọc Kỳ, ý là Kỳ nhi không tham sinh úy tử, luôn coi trọng chữ “Nghĩa” không đáng một xu nên là “Cuồng nhân”, lại mang khí chất anh hùng cái thế của lệnh tổ nên gọi là Cuồng Sư. Ha ha ! Thật có ý nghĩa vô cùng.

Giải huyết đạo một hồi lâu sau đó Tiểu hóa tư đứng dậy vung vẩy tay chân ra vẻ vui mừng lắm.

- Ha! Mạng của ta đã được Kỳ diệt phồng tay trên của bọn dưới địa ngục rồi. Ha ha!

Ngọc Kỳ lúc ấy liền hỏi:

- Bành thúc, chúng ta lập tức đi đến Khai Phong phủ chứ?

Tiểu hóa tư lắc đầu đáp:

- Không. Chúng ta trước hãy đến Vinh Dương ở ngoại ô phía nam, bái viếng Ất lão tiên bối đã.

- Ất lão tiên bối vẫn còn trên thế gian ư?

- Làm sao mà không còn? Chỉ là y sống ẩn mật, không mấy ai trên giang hồ biết đến mà thôi. Chỉ cần không quá hai giờ thì đến nhà lão tiên bối ấy. Thôi chúng ta cũng nên lên đường đi.

Ngọc Kỳ đỡ Tiểu hóa tư cùng ngồi lên yên ngựa, cùng Triệu Tường và Tây Vi cười ngựa lên đường, ba con tuấn mã sánh vai chạy bước nhỏ, lướt nhẹ trên đường.

Nói đến Vô Vi Bang, Tiểu hóa tử liền nói:

- Tổng đàn chủ của Vô Vi Bang có phải là Ất Thanh yêu đạo không? Đến giờ vẫn chưa rõ nhưng đại đệ tử của y là Tiêu Dao đạo nhân thực là đàn chủ của Thanh Tự Đàn, đêm ấy Gia Nguyên đại huynh biết Kỳ diệt là hậu nhân của Vương Sư lão tiên bối, cho nên giả thành yêu quái cứu người, vốn muốn quay lại tìm người, không ngờ Kỳ diệt đã mất tích. Về sau ta gặp người đang đấu kiếm với lão Tiêu Dao đạo nhân, lúc ấy ta cố chú ý nhìn Vô Tình kiếm pháp của y nên đoán chắc y là môn nhân đệ tử của Ất Thanh yêu đạo.

Triệu Tường nói tiếp liền:

- Quái lạ! Ất Thanh yêu đạo là đệ nhất cao thủ trong hắc đạo, môn nhân đệ tử của y tại sao lại hèn mọn tầm thường như vậy. Kỳ ca lúc ấy công lực chưa thâm hậu còn đỡ được Vô Tình kiếm pháp tuyệt học của y. Thật quái lạ.

- Ất Thanh yêu đạo có tất cả bốn đệ tử, theo thứ tự thứ nhất là Tiêu Dao đạo nhân Diệu Như, Thất phát trần Diệu Chân, Âm phong tán Diệu Thánh, Lưu Vân Tử Diệu Hiền. Trong đó, Diệu Hiền và Diệu Thánh công lực hơn người, thâm hậu vô cùng. Tệ nhất là lão Tiêu Dao đạo nhân, y hiếu sắc vô độ, thấy rượu như ruồi thấy mỡ. Đêm ấy nếu y không sử dụng Vô Tình kiếm pháp có lẽ đã khốn dưới tay Kỳ diệt rồi. Diệu Hiền và Diệu Thánh nghe nói chưa hiện thân trên giang hồ, hai tên này lợi hại vô cùng, võ công vào bậc thượng thừa. Về sau gặp chúng các người phải thật cẩn trọng mới được.

- Còn đám người ở Hồ Trảo Sơn đó, vì cố gì mà làm khó chúng ta đến hôm nay tiểu diệt vẫn chưa rõ, lẽ nào chúng có liên quan đến Ất Thanh yêu đạo sao?

Tiểu hóa tư lắc đầu nói:

- Đáng tiếc, Tiểu hóa tử lúc ấy không có ở đó nên không rõ. Nhưng theo lời của người nói thì chủ chốt là nhân vật khả nghi Độc Vô Thường. Nhưng cái tên ma đầu đó đối với Vô Vi Bang lại như nước với lửa, không đội trời chung. Đến ngay như Tam Linh cũng không phải là hung thủ chủ chốt của Vô Vi Bang.

Tây Vi cô nương hỏi liền:

- Vậy tên Thần Kiếm Thư Sinh từ đâu đến?

- Thần Kiếm Thư Sinh xuất đạo không lâu, không còn nghi ngờ gì cả y là đệ tử của Tam Linh Lão Quái, y có ý định ám hại Kỳ diệt chẳng qua chỉ vì... chỉ vì... hai cô nương trong Phong Vân Ngũ Kiếm của các người mà thôi.

Triệu Tường lên tiếng hỏi:

- Còn tên Kim Xà Kiếm Lý Phương tự xưng là môn nhân của Tam Linh, cũng là một nhân vật mờ ám, võ công của y không tệ, nếu như không phải có Ngọc Kỳ đại ca sử dụng thần kỳ kiếm pháp đả thương y, có lẽ tại hạ và Tây Vi đã nguy rồi.

- Kim Xà Kiếm Lý Phương và còn người nữa kêu là cái gì Phi Trảo Âu Bằng mấy năm nay sinh sống ở Đại bắc và hai bên bờ sông Hoàng Hà. Nghe nói võ công siêu phàm, xuất quỷ nhập thần. Không ai biết thân phận của chúng cả. Chúng hành sự không hẳn chính đạo hay tà đạo, vừa tà vừa chính. Thấy qua diện mạo của chúng không có mấy ai.

Ngọc Kỳ nói tiếp liền:

- Tiểu diệt trước đây đã có dịp lãnh giáo Kim Xà kiếm pháp của y, quả là võ công vào bậc thượng thừa. Tiếc là trong khi sơ ý y bị tiểu diệt đâm cho một kiếm.

- Kỳ diệt có thấy qua diện mạo của y chứ?

- Ghê khiếp vô cùng, không giống người.

Tiểu hóa tư trầm giọng nói:

- Nếu như y đã tự nhận là đệ tử của Tam Linh rồi, sau này ắt sẽ tìm đến Kỳ diệt, người xuất hiện trên giang hồ đến nay đã trở thành mục tiêu của nhiều người. Hy vọng sau này người nên cẩn trọng trong mọi lúc mới được.

- Tiểu diệt hiểu được.

Vào giờ Ngọ bọn họ đến được Huỳnh Dương, xa xa lúc nào cũng có một vài tên lấm lét theo dõi hành tung của bọn họ.

Tiểu hóa tư tuy còn nhỏ tuổi nhưng là một người rất láu lỉnh, dày dặn kinh nghiệm giang hồ, há không biết xử trí sao? Y dẫn mấy người Ngọc Kỳ theo cửa đông của phủ Huỳnh Dương đi kiếm tử điểm. Lúc bấy giờ, trời tuyết mịt mù, Tiểu hóa tư dẫn mọi người chạy quanh co một hồi thì đến một tử điểm, những tên theo dõi lúc đầu cũng cố bám theo song do trời tuyết mịt mù, lại bị Tiểu hóa tư cố ý gài bẫy nên đi quanh co một lát bọn họ đã mất dấu.

Sau khi đi vào tử điểm, Tiểu hóa tư liền gọi mấy người Ngọc Kỳ đến nội phòng nói:

- Đợi một chút chúng ta sẽ đi đến nơi ở của Tử Tiên Ất lão tiền bối đang ẩn cư, trong khi ở đây tuyệt không nên bàn bạc việc gì hệ trọng. Khi đi chúng ta sẽ không dùng ngựa nữa để đánh lạc hướng của chúng. Hơn nữa, trong tử điểm này tai mắt của kẻ địch rất nhiều, xin chư vị chú ý, cẩn thận một chút.

Bốn người nghỉ ngơi một lúc rồi lại từ cửa đông khởi hành.

Bên ngoài cửa đông là phường Triều Dương, bên phía đông có đường đi tới Trịnh Châu, bên phía nam lại có một đường nhỏ dẫn đến Vũ Châu.

Các con đường ở Vĩnh Dương bao gồm nhiều con đường nhỏ đi đến các mạch núi của đỉnh núi Ngũ Hồ Lệnh, cây cối rậm rạp cao lớn, vắng bóng người qua lại.

Phường Triều Dương dân số không nhiều, chỉ có khoảng bảy mươi tám hộ cư dân, mấy năm nay miền bắc loạn lạc, tình hình phức tạp, đạo tặc đầy rẫy. Cho nên, khoảng canh hai thì cửa nhỏ, cửa lớn trong nhà đều đóng kín, bá tánh trong nhà ngưng mọi hoạt động ban đêm bên ngoài. Mãi đến canh năm sáng hôm sau mới có tiếng thanh la gióng lên, lúc ấy mới mở cửa sinh hoạt bình thường và cửa thành mới mở cho người qua lại.

Nên trên đường ngoài thành vào lúc ban ngày mới đông đúc người qua lại, còn về đêm thì rất vắng.

- o O o -